

Què significa ser immortal

Amb el dossier sobre el mite dels setges que ocupa la part central d'aquest número, la *Revista* s'incorpora de ple a la commemoració del bicentenari dels episodis gironins de la guerra del Francès, com ja va començar a fer i continuarà fent amb els articles de la secció «1808-1809», creada especialment per a aquesta ocasió. Amb les gestes viscudes fa dos-cents anys, Girona va consolidar i va veure reiterat a favor seu el títol d'immortal obtingut del rei Joan II l'any 1462. Durant els anys del franquisme, l'apel·latiu d'*immortal* anava forçosament lligat al nom de la ciutat, com una medalla penjada al coll: sempre s'havia de parlar de «la immortal Gerona», com un signe d'ostentació i una mostra d'autocomplaença. Però la immortalitat, més que un premi atorgat o una concessió més o menys merescuda, és sobretot una fita que s'ha d'aconseguir dia rere dia. Perquè ser immortal significa no morir, i això suposa l'obligació de viure. I viure, al seu torn, significa créixer, envigorir-se, renovar-se i lluitar contra la lenta i implacable acció del temps, tan corrosiva i devastadora com l'envestida d'un exèrcit enemic.

És bo, doncs, que amb motiu del bicentenari evoquem el passat, però encara és millor que ens ocupem de construir el present i de preparar el futur. Més que fer un estèril exercici de presumpció, ens cal prendre decisions i emprendre accions efectives per al progrés de la vida en comú. Si els setges van suposar per a Girona un daltabaix demogràfic, ara vivim un creixement espectacular de la població, amb la incorporació de gent provinient de moltes altres terres i cultures. Aquest augment del cens, que suposa una benèfica obertura als horitzons del món, provoca alhora canvis profunds en el teixit social i igualirà molts dels elements que al llarg de dos-cents anys s'han considerat inherents al peculiar tarannà col·lectiu.

Està bé, doncs, que recordem com vam ser, però ens hem de dedicar sobretot a imaginar com serem i a trobar les fórmules més adients per avançar en la direcció encertada. Aquesta és una responsabilitat que els governants haurien de compartir amb una ciutadania interessada i motivada; és l'única manera d'assegurar-se no la fama sinó la força de l'autèntica immortalitat.

«Per saber-ne més». El lector s'acostumarà a trobar aquesta frase al final de molts articles de la *Revista*. És una invitació a aprofundir en els temes tractats i una facilitat per als veritables interessats a fer-ho. Les dades contingudes en aquests requadres, que substitueixen les notes a peu de pàgina, contenen informació bibliogràfica i referències electròniques que anuncien, quan és el cas, la presència d'apèndixs, annexos, gràfics, taules, imatges i textos complementaris que no apareixen en el paper imprès però que s'han incorporat a la versió digital de la *Revista*.

Fragment de l'oli Les heroïnes de Santa Bàrbara, de Ramon Martí Alsina, que presideix el saló de Plens de la Diputació de Girona.

FOTO PORTADA:
PEP IGLESIAS